

ШИНИЧИ ХОШИ СЛАБОТО МЯСТО

Превод от японски: Любомир Тодоров, 1985

chitanka.info

— Ето, вижте какво намерихме! — каза един от рибарите, които носеха на ръце огромно бяло кълбо, влизайки в научноизследователския център.

Сериозен на вид професор на средна възраст погледна бялото кълбо и попита:

— Къде го намерихте?

— Като влизаш в пристанището откъм морето, малко навътре. Плаваше на повърхността. Приближихме се да го видим по-отблизо. Като отидохме до него, хвърлихме мрежата и с лебедката го извадихме на палубата. След това дойдохме при вас.

Професорът се изплаши.

— Може ли да сте такива глупаци? Та това може да е някакъв нов модел мина, пусната от някоя друга държава? Сам не мога да определя дали това, което сте извършили, е смела постъпка или безразсъдство!

Като чува, че става дума за мина, рибарите понечиха да хвърлят бялото кълбо на земята и да хукнат, но професорът скочи и ги задържа. Ако не бе го сторил, мината щеше да бъде на пода.

— Внимавайте! Ако я изпуснете, може да се взриви и тогава от нас няма да остане нищо.

Рибарите поклатиха глава и казаха, припомняйки си нещо.

— Ами ние по пътя я изпускахме на два-три пъти и не стана.

— Боже господи! Косите ми се изправят, като ви гледам. Това, че не е избухнала, като сте я изтървали, още нищо не значи. Ами ако е мина със закъснител?

— Наистина, господин професоре, вие, изглежда, сте специалист по мините и сигурно много сте се занимавали с тях, но на нас не ни се струва това нещо да е мина — много е леко. Ето, вижте сам! — отговориха рибарите и подадоха на професора бялото кълбо с диаметър около петдесет сантиметра.

— Наистина, не е много тежко! Навярно не е направено от метал!

— Тогава какво може да е?

— Сега не мога да ви кажа нищо. Като го изследваме, тогава ще разберем. Досега не сме виждали или чували за подобно нещо. В литературата също нищо не е описано. Предполагам, че ще може да послужи за създаването на ново секретно оръжие.

— Значи все пак е нещо като мина?

— Не, не. Освен мините, които се взривяват, има още много други видове секретни оръжия. Ако го пробием, може би от него ще започне да излиза бял пушек...

— И ние набързо ще станем като оня белокосия дядо от приказките, нали?

— Едва ли ще бъде толкова весело. Само като вдъхнете от този отровен газ и малко след това ще предадете богу дух, в това можете да бъдете сигурни.

Рибарите, дали защото това бяло нещо можеше да гръмне, или защото чуха за отровен газ, решиха колкото се може по-скоро да се махнат отгук:

— Ние мислим да си тръгваме вече. Нашата работа е да хващаме риба, а да изследваме такива чудновати истории си е ваша работа, господин професоре. Беше ни приятно. Когато разберете какво е това нещо, нали ще ни кажете?

Щом рибарите си заминаха, професорът извика асистента си и двамата заедно се заловиха да изследват въпросното бяло кълбо. Внимателно го отнесоха в подземната лаборатория, която можеше да се затваря херметически. Като го поставиха в средата на лабораторията, асистентът попита:

— Професоре, сега откъде ще започнем?

— Чакай да помислим малко. Струва ми се, че това не е нещо, което може да се взриви, по-скоро е пълно с отровен газ. Хайде най-напред да облечем скафандрите!

Двамата, добре защитени в скафандрите, започнаха да разглеждат бялото кълбо под микроскоп.

— Никога не съм виждал такова нещо. Увеличи!

Колкото и да увеличаваха силата на микроскопа обаче, не намериха нищо, което да ги поведе към тайната на кълбото.

— Защо да не опитаме с рентгенови лъчи? — предложи асистентът.

— Добре, само че внимателно.

Асистентът подготви всичко, но когато включиха рентгена, на екрана не се появи нищо, което да подсказва какво има вътре в кълбото.

— Професоре, няма как. Не ни остава нищо друго, освен да се опитаме да го разбием — каза асистентът и взе чука и длетото. Тъкмо когато вдигна чука да замахне, професорът го спря:

— Чакай! Не знаем какво може да се случи, ако започнем да го разбиваме. Тука е опасно да го отваряме по този начин.

Професорът се обърна към съответните правителствени служби с молба да бъдат отпуснати допълнителни бюджетни средства. На един от полигоните построиха специално оборудване с дистанционно управление. Пристигна и представител на правителството.

— Какво всъщност представлява въпросното бяло кълбо? — попита той.

— Не знаем! Каквото и да опитвахме досега, нищо не разбрахме! Сега, като натиснем това копче, ще се опитаме най-напред да пробием дупка в кълбото. Ето, през този екран можете да наблюдавате експеримента — отговори професорът.

Всички се бяха събрали в специалното укритие, което беше построено недалече от полигона, дълбоко в земята. Стените бяха от бронирано стъкло. Всичко щеше да се извърши на полигона, но те щяха да наблюдават какво става с помощта на телевизионно устройство, свързано с камерите на полигона.

— Три... Две... едно... нула! — преброи секундите професорът и натисна копчето.

Всички наблюдаваха на екрана как здравата бургия се приближи до повърхността на бялото кълбо. Никаква промяна! На повърхността му не се получи даже драскотина.

— Странно! Проверете добре стенда за пробиване!

Асистентът изпълни нареждането и провери стенда.

Усилиха мощността на механизма, с който пробиваха. Но колкото и да увеличаваха мощността, бургията не можеше да пробие бялото кълбо.

— Сега да опитаме с нагриване! — нареди професорът.

— Започвам — отговори асистентът и като изпълняваше указанията на професора, насочи ацетиленовата горелка към бялото кълбо.

Обаче каквито и горящи газове да използваха и каквато и висока температура да достигаха, бялото кълбо не се променяше. Професорът се обърна към представителя на правителството:

— Странна работа! Не смятам, че бялото кълбо е направено някъде на Земята. Просто не зная как да се извиня пред вас!

— Оставете това, няма за какво да се извинявате. Ще ви отпуснем нови средства от бюджета, но искам това нещо да се проучи подробно! — Представителят на правителството изглеждаше силно заинтересуван.

— Мога само да ви бъда благодарен!

— Само че процедурата за отпускане на допълнителни средства от бюджета ще отнеме доста време. Дотогава продължавайте наблюденията и ако има нещо интересно, незабавно докладвайте.

И така, докато чакаха да им бъдат отпуснати допълнителните средства, професорът и асистентът дежуряха пред телевизионния екран и наблюдаваха бялото кълбо. Изминаха около два месеца. Един ден асистентът извика:

— Професоре!

— Какво има?

— На повърхността на бялото кълбо се появи пукнатина! А ние какво ли не направихме без всякакъв успех!

Докато двамата гледаха, пукнатината ставаше все по-голяма и по-голяма

— Но какво е това?! — извикаха и двамата в един глас.

И двамата си мислеха: „Колко глупава е била досегашната ни хипотеза!“

— Та това е яйце на някакво извънземно същество! Няма съмнение, че това е яйце на животно от друга планета, което е попаднало на Земята. Интересно какво ще се излюпи от него!

Двамата седяха пред екрана и следяха със затаен дъх какво става. Колкото повече се показваше силуетът на неизвестното същество, толкова повече се изкривяваха лицата на двамата учени.

— Що за безформено същество?

Наистина това беше крайна степен на уродливост. Като се протегнеше, приличаше на змия, но в сравнение с него змията беше едно мило същество, което ти идва да прегърнеш. На цвят беше нещо като смес от пепеляво и кафяво с жълти петна. От едната страна имаше огромна уста, а от другата — опашката се въртеше насам-натам. Човек имаше чувството, че цялата тази гадост беше покрита с лепкава слюз.

Професорът дойде на себе си най-после и се свърза по телефона с представителя на правителството.

— Бялото кълбо се пукна! — докладва професорът.

— Така ли? Тъкмо днес сутринта одобриха допълнителните средства от бюджета! Много добре, веднага идвам. Радвам се, радвам се...

— Донесете, моля ви, нещо за пиене! — помоли професорът.

Представителят на правителството влезе запъхтян в наблюдателния пункт и изтръпна, съзирайки чудовището. Отпи от брндито, което беше донесъл, и като помисли малко, каза:

— Ужасно! Какво може да е това?

— По всяка вероятност, колкото и да е странно, бялото кълбо е било яйце на някакво животно, неизвестно как пристигнало на Земята от друга планета. А това е животното, което се излюпи от яйцето — обясни професорът.

— За щастие въпросът за допълнителните средства от бюджета вече е решен. Тази гадост трябва незабавно да бъде унищожена! Ако започне да расте, хората ще се побъркат от ужас!

— Но все пак това е рядък екземпляр, космическо същество, каквото още никой на Земята не е срещал, може би ще бъде добре известно време да го изучаваме...

— Изключено! Научният ви интерес към него е важен, но сега става дума за опасност, която застрашава хората! Та нали, ако населението го види, рязко ще се увеличат случаите на разстройство, високо кръвно налягане, инфаркт, полудяване и самоубийства? Държавният бюджет се образува от данъците, които плаща населението, затова той трябва да се разходва за благото народа. Така че незабавно унищожете това чудовище! — говореше представителят на правителството, като беше закрил очите си с ръце да не гледа. Той наистина желаше съвестно да изпълни служебния си дълг.

— Ясно — примири се професорът. — Да опитаме с висока температура!

Професорът даде на асистента си необходимите указания. И сега опитаха с ацетиленовата горелка. Това обаче не доведе до никакъв резултат. Увеличиха температурата на пламъка, чудовището само леко се поду, но нямаше никакви признаци, че е умряло. Продължиха още

повече да увеличават температурата, но животното започна да излъчва някакво сияние.

— Напразно се мъчим с огъня, нищо няма да му направим — промълви асистентът.

Професорът кимна с глава и каза:

— Когато увеличаваме притока на енергия и температурата стигне определено ниво, появява се нещо ново — обектът започва да излъчва светлина.

— Имам чувството, че започвате да развивате някакви теории — обади се представителят на правителството. — Хайде, опитайте някакъв друг начин!

Облъчваха го с радиоактивни лъчи, никакъв ефект. Сложиха чудовището във вакуумна камера, където температурата се приближаваше до абсолютната нула. Както се и предполагаше, чудовището се сви и престана да се движи.

— Най-сетне умря! — въздъгнаха с облекчение всички.

Когато отново върнаха нормалната температура и налягане обаче, чудовището се оживи и весело размаха опашка.

— Пак нищо не стана! Но това все пак е живо същество и все трябва да има някакво слабо място. Измислете нещо! Не се безпокойте за средствата.

— Ще се наложи да правим много експерименти.

— Разчитайте на мен! — каза представителят на правителството и си тръгна.

На следващия ден, а и по-късно професорът инструктиреше асистента, а сам насочи вниманието си върху опашката на чудовището, която постоянно се мятеше насам-натам. Бяха изминали толкова часове и дни, но и професорът не можеше да свикне с тази опашка и неуморно се бореше с нея. Направиха няколко опита да я отрежат — безуспешно. Опитаха се да разкъсат чудовището с трактори, които го опъваха от двата края, но то се разтягаше и разтягаше и като пуснеха краищата му, отново възвръщаше предишната си форма. Удряха го с огромен чук, то се сплескваше, но веднага след това отново възвръщаше предишната си форма, като че ли нищо не е било. Тялото на чудовището беше еластично, сякаш гумено. Опитаха и много лекарствени препарати, накараха го дори да яде отровни насекоми. Но изродът не умираше и не умираше.

— Още ли няма резултат? — питаше всеки ден по телефона представителят на правителството.

— Още не ще да умре.

— В такъв случай ще увеличим държавния бюджет рязко и ще вземем крайни мерки. Не можем да чакаме повече!

— Какви крайни мерки?

— Ще го напъхаме в една ракета и ще го изхвърлим с нея в космическото пространство. Може да създаде маса неприятности на някоя планета, но нас тая работа не трябва да ни безпокои. Ние сега подготвяме проектите и чертежите, затова бързо го измерете и ни съобщете размерите!

— Чудовището е вече голямо и смятам, че няма да порасне още много, но... — млъкна внезапно професорът.

— Какво но?

— Снесе още десет яйца.

— Какво?!

— Малките ще се излюпят след няколко месеца.

Представителят на правителството направи бързо сметка наум.

— Не става. На нас ни трябва една година да построим ракетата. Ако тая гад продължи да се размножава със същата скорост, ще се наложи постоянно да строим ракети.

— Нищо не може да се направи, това показват цифрите.

— В такъв случай този проблем става от първостепенна важност. Правете каквото намерите за добре, но трябва да намерите начин и да убиете чудовището!

— Да... — не можа да довърши отговора си професорът.

Представителят на правителството преследваше постоянно професора, който и без това напразно хвърляше всичките си сили да се пребори с игривата опашка на безсмъртния урод, така че накрая самият професор започна да полудява.

Три месеца по-късно от десетте яйца се излюпиха десет малки живи чудовища, всяко от които снесе също по десет яйца, и през нощта, когато се белнаха наредените едно до друго сто яйца на уроди, нервите на професора не издържаха и той се самоуби. В състояние на умопомрачение се хвърли в устата на едно от тези опашати чудовища.

На следващата сутрин както винаги се обади представителят на правителството.

— Още ли не е умрял?

— Умря — отговори мрачно асистентът.

Като чу това, представителят на правителството извика с развълнуван глас:

— Значи най-после умря. Това е огромно достижение! Искам да поздравя професора с успеха, дайте му слушалката.

— И професорът умря.

— Какво?! Умрял е професорът?! Обяснете в края на краищата кой точно е умрял!

Асистентът обясни с последни сили какво се беше случило.

— Най-после открихме слабото място на чудовището. Този урод не умира от нищо друго освен от едно: от натравяне, когато изяде жив човек...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.